

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 9. septembra 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Právo obchodných spoločností – Ponuky na prevzatie – Smernica 2004/25/ES – Článok 5 – Povinná ponuka – Článok 4 – Orgán dohľadu – Konečné rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie povinnosti predložiť ponuku na prevzatie – Závaznosť tohto rozhodnutia v rámci neskoršieho konania o uložení administratívnej sankcie začatého tým istým orgánom – Zásada efektivity práva Únie – Všeobecné zásady práva Únie – Právo na obranu – Charta základných práv Európskej únie – Články 47 a 48 – Právo odoprieť výpoveď – Prezumpcia nevinu – Prístup k nezávislému a nestrannému súdu“

Vo veci C-546/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Rakúsko) zo 16. augusta 2018 a doručený Súdnemu dvoru 23. augusta 2018, ktorý súvisí s konaním:

FN,

GM,

Adler Real Estate AG,

HL,

Petrus Advisers LLP

proti

Übernahmekommission,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras, sudcovia N. Piçarra (spravodajca), D. Šváby, S. Rodin a K. Jürimäe,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: M. Krausenböck, referentka,

* Jazyk konania: nemčina.

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- GM, v zastúpení: M. Gall a W. Eigner, Rechtsanwälte,
- Adler Real Estate AG, v zastúpení: S. Hödl, Rechtsanwalt,
- HL, v zastúpení: C. Dregger, Rechtsanwalt,
- Übernahmekommission, v zastúpení: M. Winner, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: G. Braun, H. Støvlbæk a H. Krämer, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. marca 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 4 a 17 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/25/ES z 21. apríla 2004 o ponukách na prevzatie (Ú. v. EÚ L 142, 2004, s. 12; Mim. vyd. 17/002, s. 14), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190) vykladaných s ohľadom na zásadu efektivity, ako aj výkladu článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi FN, GM, spoločnosťou Adler Real Estate AG (ďalej len „Adler“), HL a spoločnosťou Petrus Advisers LLP (ďalej len „Petrus“), na jednej strane, a Übernahmekommission (Komisia pre ponuky na prevzatie, Rakúsko) (ďalej len „preberacia komisia“), na druhej strane, vo veci zákonnosti sankcií uložených FN, GM a HL za porušenie povinnosti predložiť verejnú ponuku na prevzatie.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 5, 7 a 8 smernice 2004/25 stanovujú:

„(5) Každý členský štát by mal určiť orgán alebo orgány pre dohľad nad tými aspektmi ponúk upravenými touto smernicou a zabezpečiť, aby sa strany pri prijímaní ponúk prispôbovali predpisom prijatým podľa tejto smernice. Všetky tieto orgány by mali navzájom spolupracovať.

...

- (7) Samoregulačné orgány by mali byť preto schopné vykonávať dohľad.

(8) V súlade so všeobecnými zásadami práva [Európskej únie] a najmä s právom na spravodlivé vypočutie, by za primeraných okolností malo byť možné preskúmať rozhodnutia orgánu dohľadu nezávislým súdnym orgánom. Členským štátom by sa však mala ponechať možnosť určovať, či majú byť prístupné práva, ktoré môžu možno uplatňovať v správnych alebo súdnych konaniach voči orgánu dohľadu alebo medzi stranami ponuky.“

4 Článok 4 tejto smernice, nazvaný „Orgán dohľadu a rozhodné právo“, v odsekoch 1, 5 a 6 stanovuje:

„1. Členské štáty určia orgán alebo orgány príslušné vykonávať dohľad nad dodržiavaním predpisov, ktoré vydajú alebo zavedú podľa tejto smernice, pri ponukách. Takto určené orgány sú orgány verejnej moci, združenia alebo súkromné subjekty uznané vnútroštátnym právom alebo orgánmi verejnej moci výslovne na tento účel oprávnenými vnútroštátnymi právnymi predpismi. Členské štáty informujú Komisiu o určených orgánoch, pričom uvedú prípadné rozdelenia funkcií. Zabezpečia, aby tieto orgány vykonávali svoje funkcie nestranne a nezávisle od všetkých strán ponuky.

...

5. Orgány dohľadu majú všetky právomoci potrebné na účely vykonávania svojich povinností, vrátane právomocí potrebných na zaistenie, aby strany ponuky dodržiavali predpisy prijaté alebo zavedené podľa tejto smernice.

...

6. Touto smernicou nie je dotknutá právomoc členských štátov určiť súdne alebo iné orgány príslušné urovnávať spory a rozhodovať o nezrovnalostiach, ktoré sa vyskytli v priebehu ponúk, alebo právomoc členských štátov upraviť, či a za akých okolností sú strany ponuky oprávnené začať správne alebo súdne konanie. Touto smernicou nie je dotknutá prípadná právomoc súdov členských štátov zamietnuť súdne konania a rozhodnúť, či takéto konania majú vplyv na výsledok ponuky. Touto smernicou nie je dotknutá právomoc členských štátov stanoviť právny stav, pokiaľ ide o zodpovednosť orgánov dohľadu alebo vo vzťahu k súdnym sporom medzi stranami ponuky.“

5 Článok 5 uvedenej smernice, nazvaný „Ochrana menšinových akcionárov, povinná ponuka a primeraná cena“, v odseku 1 stanovuje:

„Ak fyzická alebo právnická osoba v dôsledku svojho nadobudnutia alebo nadobudnutia osôb konajúcich v zhode s ňou, drží cenné papiere spoločnosti podľa článku 1 ods. 1, ktoré jej pripočítané k jej akýmkoľvek existujúcim držbám takýchto cenných papierov a držbám takýchto cenných papierov osôb konajúcich v zhode s ňou priamo alebo nepriamo poskytujú stanovené percento hlasovacích práv v tejto spoločnosti, ktoré má za následok jej kontrolu tejto spoločnosti, členské štáty zabezpečia, aby sa od takejto osoby požadovalo vykonanie ponuky ako prostriedok ochrany menšinových akcionárov tejto spoločnosti. ...“

6 Podľa článku 17 tejto smernice s názvom „Sankcie“:

„Členské štáty určia sankcie, ktoré sa majú uložiť za porušenie vnútroštátnych predpisov prijatých podľa tejto smernice, a prijímú všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie ich uvedenia do účinnosti. Takto ustanovené sankcie sú účinné, primerané a odrádzajúce. ...“

Rakúske právo

ÜbG

- 7 Smernica 2004/25 bola do rakúskeho práva prebratá na základe Bundesgesetz betreffend Übernahmeangebote (spolkový zákon o ponukách na prevzatie) (BGBl I, č. 127/1998, ďalej len „ÜbG“).
- 8 Ustanovenie § 1 ods. 6 tohto zákona vymedzuje pojem „právne subjekty konajúce v zhode“ ako „fyzické alebo právnické osoby, ktoré spolupracujú s navrhovateľom na základe dohody s cieľom získať kontrolu nad spoločnosťou alebo vykonávať túto kontrolu, najmä koordinovaním hlasovacích práv, alebo ktoré spolupracujú na základe dohody s cieľovou spoločnosťou na účely zmarenia ponuky na prevzatie. Ak má právnická osoba nepriamu alebo priamu účasť na kontrole (§ 22 ods. 2 a 3) v jednom alebo vo viacerých iných právnych subjektoch, predpokladá sa, že všetky tieto právne subjekty konajú v zhode...“
- 9 § 22 ods. 1 uvedeného zákona stanovuje:

„Každý, kto priamo alebo nepriamo nadobudne kontrolný podiel v cieľovej spoločnosti, bezodkladne oznámi túto skutočnosť [preberacej komisii] a do 20 burzových dní od nadobudnutia kontrolného podielu predloží ponuku na všetky cenné papiere cieľovej spoločnosti v súlade s ustanoveniami tohto spolkového zákona.“
- 10 Podľa § 22a ods. 1 tohto zákona „povinnosť predložiť ponuku upravená v § 22 ods. 1 platí aj... v prípade založenia skupiny právnych subjektov konajúcich v zhode, ktoré spoločne nadobudnú kontrolný podiel“.
- 11 V § 23 ÜbG s názvom „Pripočítanie akcií a rozšírenie povinností navrhovateľa“ sa v prvom odseku uvádza, že na účely uplatnenia § 22 až 22b sa „osobám konajúcim v zhode“ v zmysle § 1 ods. 6 vzájomne pripočítajú ich hlasovacie práva.
- 12 § 28 ods. 3 a 4 tohto zákona definuje preberaciu komisiu ako kolektívny orgán, ktorého členovia, vymenovaní na obdobie piatich rokov, s možnosťou predĺženia, sú neodvolateľní a nepodliehajú nijakému pokynu pri plnení ich úloh. Odseky 5 a 6 tohto článku upravujú nezlučiteľnosť vymenovania členov tejto komisie a predčasné ukončenie ich funkcie.
- 13 Ustanovenie § 30 ods. 2 uvedeného zákona stanovuje, že Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (všeobecný zákon o správnom konaní, ďalej len „AVG“) sa uplatní aj na konania začaté preberacou komisiou.
- 14 Ustanovenie § 33 toho istého zákona s názvom „Osobitné ustanovenia týkajúce sa povinnej ponuky, tvorby cien a občianskoprávnych sankcií“ v odseku 1 bode 2 stanovuje, že preberacia komisia „môže z vlastného podnetu alebo na žiadosť jedného z účastníkov určiť vo vzťahu k navrhovateľovi právne subjekty konajúce v zhode s ním (§ 1 ods. 6), dotknutú spoločnosť a držiteľov obchodných podielov v danej spoločnosti, či... nebola povinná ponuka riadne podaná alebo nariadená, resp. nebola oznámená v požadovanej forme (§ 22 až § 25).“

- 15 Podľa § 30a a §35 ods. 3 ÚbG možno proti rozhodnutiam preberacej komisie, ktoré vydala po skončení zisťovacieho konania, podať opravný prostriedok na Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko), kým proti rozhodnutiam tejto komisie, ktoré boli vydané v konaní o uložení administratívnej sankcie, možno podať opravný prostriedok na Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Rakúsko).

AVG

- 16 Ustanovenie § 38 AVG stanovuje:

„Ak zákon nestanovuje inak, orgán môže rozhodnúť o predbežných otázkach vznesených v rámci vyšetrovacieho konania, o ktorých majú ako o hlavných otázkach rozhodnúť iné správne orgány alebo súdy, na základe vlastného posúdenia rozhodných okolností, pričom svoje rozhodnutie môže založiť na tomto posúdení. Môže však tiež prerušiť konanie až do rozhodnutia o predbežnej otázke s konečnou platnosťou, ak je táto otázka už predmetom prebiehajúceho konania pred príslušným správnym orgánom alebo príslušným súdom, alebo ak sa súčasne začne viesť takéto konanie.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 17 Rozhodnutím z 22. novembra 2016 preberacia komisia, ktorá bola ustanovená v súlade s článkom 4 smernice 2004/25 ako príslušný orgán pre dohľad nad ponukou, konštatovala, že spoločnosti Adler, Petrus a GM, ako aj dve ďalšie spoločnosti (Mountain Peak Trading Limited LLP a Westgrund AG) na jeseň roku 2015 „konali v zhode“ v zmysle § 1 ods. 6 ÚbG, aby podnietili spoločnosť Conwert Immobilien SE (ďalej len „Conwert“) uskutočniť transakciu. Táto transakcia by podstatne zmenila štruktúru podniku a v tejto súvislosti by sa podstatne posilnila účasť hlavného akcionára. Podľa tejto komisie sa mali hlasovacie práva spojené s podielmi spoločností Adler, Petrus a GM v spoločnosti Conwert podľa § 23 ÚbG týmto spoločnostiam navzájom pripočítať po prvýkrát 29. septembra 2015, keď došlo k čiastočnému vykonaniu dohody o uskutočnení transakcie. K tomuto dňu uvedení účastníci konania vykonávali 31,36 % hlasovacích práv spoločnosti Conwert, čo im v zmysle § 22 ÚbG zabezpečilo kontrolný podiel v uvedenej spoločnosti. Uvedená komisia sa domnievala, že vzhľadom na takéto nadobudnutie mali dotknuté strany predložiť verejnú ponuku na prevzatie v lehote 20 burzových dní, ktorá začala plynúť od uvedeného dátumu.
- 18 Uznesením z 1. marca 2017 Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd) zamietol odvolanie podané proti rozhodnutiu z 22. novembra 2016, ktoré tak nadobudlo právoplatnosť.
- 19 Preberacia komisia následne začala konanie o uloženie administratívnych sankcií proti GM, HL a FN, pričom jedna z posledných dvoch uvedených osôb konala v čase zisteného porušenia ako člen správnej rady spoločnosti Adler a druhá ako riaditeľ spoločnosti Petrus.
- 20 Rozhodnutiami z 29. januára 2018 preberacia komisia uložila GM, HL a FN peňažné administratívne sankcie a konštatovala subsidiárnu zodpovednosť spoločností Adler a Petrus za pokuty uložené HL a FN. Tieto rozhodnutia sú založené na skutkových zisteniach uvedených v rozhodnutí z 22. novembra 2016, a najmä na konštatovaní, podľa ktorého na základe dohody uzavretej 29. septembra 2015 dotknuté strany „konali v zhode“ v zmysle § 1 ods. 6 ÚbG. GM, HL a FN, ktoré nepredložili preberacej komisii povinnú verejnú ponuku na prevzatie v stanovenej lehote, tak porušili ustanovenia § 22a ods. 1 v spojení s § 22 ods. 1 ÚbG.

- 21 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd), na ktorý boli podané žaloby proti sporným rozhodnutiam preberacej komisie z 29. januára 2018, sa domnieva, že pre rozhodnutie o týchto žalobách je potrebné vyvrátiť pochybnosti o zlučiteľnosti vnútroštátnej správnej praxe, z ktorej preberajúca komisia vychádzala vo svojich rozhodnutiach o uložení administratívnych sankcií.
- 22 Tento súd zdôrazňuje, že podľa rakúskeho práva, najmä § 38 AVG, rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie, akým je rozhodnutie z 22. novembra 2016, zaväzuje po nadobudnutí právoplatnosti nielen orgán, ktorý ho vydal, ale aj ostatné správne a súdne orgány, ktoré majú v iných konaniach rozhodnúť o rovnakých skutkových a právnych otázkach pod podmienkou, že ide o tých istých účastníkov konania.
- 23 V prípade GM sa vnútroštátny súd domnieva, že takáto zhoda existuje v prípade zisťovacieho konania, ktoré viedlo k vyhláseniu rozhodnutia z 22. novembra 2016, a konania o uložení administratívnej sankcie.
- 24 Čo sa týka HL a FN, vnútroštátny súd má pochybnosti o totožnosti účastníkov týchto dvoch konaní. Poznnamenáva, že HL a FN neboli v priebehu zisťovacieho konania „účastníkmi konania“, ale mali len postavenie zástupcov spoločností Adler a Petrus. Takéto postavenie „účastníka konania“ HL a FN (ako fyzické osoby) mali len počas konania o uložení administratívnej sankcie. V priebehu tohto konania však preberacia komisia rozhodnutiu z 22. novembra 2016 priznala „rozšírený záväzný účinok“ („erweiterte Bindungswirkung“) aj vo vzťahu k HL a FN.
- 25 Vnútroštátny súd sa domnieva, že by mohol dospieť k záveru, že od okamihu, keď rozhodnutie z 22. novembra 2016 nadobudlo právoplatnosť, vyvoláva toto rozhodnutie záväzné účinky na účely následného konania o uložení administratívnej sankcie, a to jednak v prípade, ak ide o tých istých účastníkov konania v oboch konaniach, a jednak vtedy, keď fyzická osoba, ktorá bola subjektom neskoršieho konania o uložení administratívnej sankcie nemala postavenie „účastníka konania“ v zisťovacom konaní, a preto si nemohla uplatniť všetky procesné práva priznané „účastníkovi konania“ vrátane práva nevypovedať bez toho, aby bolo dotknuté jej právo podať opravný prostriedok na Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd), ktorý týmto dvom kategóriám osôb priznáva právo namietat porušenie ich práv v rámci konania o určenie porušenia.
- 26 V tejto súvislosti vnútroštátny súd spresňuje, že podľa vnútroštátnej ústavnej judikatúry je v konaní pred preberacou komisiou zaručený prístup k nezávislému súdu, ktorý má neobmedzenú právomoc rozhodovať o skutkových a právnych otázkach, pretože táto komisia je nezávislým orgánom, ktorý by bolo možné považovať za súd v zmysle článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950. V dôsledku toho je obmedzenie právomoci Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd) na právne otázky, pokiaľ ide o preskúmanie rozhodnutia komisie, v ktorom sa konštatuje porušenie, v súlade s požiadavkami uvedenými v článku 2 protokolu č. 7 k Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- 27 Podľa vnútroštátneho súdu, keďže preberacia komisia postupovala na základe predpisov práva Únie jednak v rámci zisťovacieho konania a jednak v konaní o uložení administratívnej sankcie, by sa malo pri riešení týchto sporov prihliadnuť na uvedené právo vrátane základných práv zaručených Chartou, najmä jej článkom 47.
- 28 Tento súd sa pýta na zlučiteľnosť takejto vnútroštátnej praxe s právom na obhajobu zaručeným právom Únie, podľa ktorej má konečné rozhodnutie prijaté v zisťovacom konaní záväzný účinok aj v rámci neskoršieho konania o uložení administratívnej sankcie. Pochybnosti tohto súdu vyvoláva

skutočnosť, že zisťovacie konanie vedené preberacou komisiou nemá trestnoprávnu povahu, a preto dotknutí účastníci konania, a to ani v situácii GM, nedisponovali všetkými zárukami spojenými s trestným konaním, medzi ktoré patrí najmä prezumpcia neviny. Podľa vnútroštátneho súdu takéto pochybnosti vznikajú o to viac (*a fortiori*) vo vzťahu k HL a FN, ktorí v rámci zisťovacieho konania, ktoré predchádzalo konaniu o uloženie administratívnej sankcie, nemali postavenie účastníkov konania.

- 29 V tejto súvislosti sa však vnútroštátny súd pýta, či mu zo zásady efektivity práva Únie, ktorá podľa neho zahŕňa aj zásadu stability právoplatných správnych rozhodnutí, a zásadu záväznosti právoplatne rozhodnutej veci v prípade súdnych rozhodnutí, ktoré prispievajú k právnej istote, vyplýva povinnosť uplatniť sporné pravidlá v tejto veci aj na osoby, ktoré sa nachádzajú v situácii ako GM, prípadne v situácii, v akej sú HL a FN.
- 30 Za týchto podmienok Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Bránia články 4 a 17 smernice [2004/25] – v kontexte zásady efektivity vyplývajúcej z práva Únie – výkladu, podľa ktorého sa právoplatnému rozhodnutiu orgánu dohľadu podľa článku 4 smernice [2004/25], ktorým bolo konštatované, že fyzická osoba porušila vnútroštátne predpisy prijaté na prebratie tejto smernice, nepriznáva záväzný účinok v rámci následného konania o správnych deliktoch vedeného týmto orgánom dohľadu proti tej istej osobe, čím tejto osobe opätovne prináležia všetky skutkové a právne námietky a dôkazné prostriedky, aby poprela porušenie práva zistené v už právoplatnom rozhodnutí?
 2. Bránia články 4 a 17 smernice [2004/25] – v kontexte zásady efektivity vyplývajúcej z práva Únie – výkladu, podľa ktorého sa právoplatnému rozhodnutiu orgánu dohľadu podľa článku 4 smernice [2004/25], ktorým bolo konštatované, že právnická osoba porušila vnútroštátne predpisy prijaté na prebratie tejto smernice, nepriznáva záväzný účinok v rámci následného konania o správnych deliktoch vedeného týmto orgánom dohľadu proti orgánu, ktorý je oprávnený túto právnickú osobu zastupovať, čím tejto osobe (orgánu) prináležia všetky skutkové a právne námietky a dôkazné prostriedky, aby poprela porušenie práva zistené v už právoplatnom rozhodnutí?
 3. V prípade zápornej odpovede na [prvú] otázku, bráni článok 47 [Charty] vnútroštátnej praxi, podľa ktorej sa právoplatnému rozhodnutiu orgánu dohľadu podľa článku 4 smernice [2004/25], ktorým bolo konštatované, že fyzická osoba porušila vnútroštátne predpisy prijaté na prebratie tejto smernice, priznáva záväzný účinok v rámci následného konania o správnych deliktoch vedeného týmto orgánom dohľadu proti tej istej osobe, takže táto osoba nemôže ani z právneho, ani zo skutkového hľadiska namietť proti už právoplatne zistenému porušeniu práva?
 4. V prípade zápornej odpovede na [druhú] otázku, bráni článok 47 [Charty] vnútroštátnej praxi, podľa ktorej sa právoplatnému rozhodnutiu orgánu dohľadu podľa článku 4 smernice [2004/25], ktorým bolo konštatované, že právnická osoba porušila vnútroštátne predpisy prijaté na prebratie tejto smernice, priznáva záväzný účinok v rámci následného konania o správnych deliktoch vedeného týmto orgánom dohľadu proti orgánu, ktorý je oprávnený túto právnickú osobu zastupovať, takže táto osoba (orgán) nemôže ani z právneho, ani zo skutkového hľadiska namietť proti už právoplatne zistenému porušeniu práva?“

O prejudiciálnych otázkach

- 31 Svojimi štyrmi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa články 4 a 17 smernice 2004/25 vykladané s ohľadom na právo na obhajobu zaručené právom Únie, ako aj na články 47 a 48 Charty majú vykladať v tom zmysle, že bránia praxi členského štátu, podľa ktorej je rozhodnutie konštatujúce porušenie ustanovení tejto smernice, ktoré sa stalo právoplatným, záväzné pre nasledujúce konanie o uložení administratívnej sankcie za porušenie týchto ustanovení nielen vo vzťahu k fyzickej osobe, ktorá je účastníkom týchto dvoch konaní, ale aj vo vzťahu k fyzickej osobe, ktorá nebola účastníkom konania, v ktorom sa konštatuje takéto porušenie, ale ktorá konala výlučne ako poverená osoba orgánu konajúceho v mene právnickej osoby, ktorá je účastníkom tohto konania.
- 32 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 4 ods. 1 smernice 2004/25 v spojení s odôvodnením 5 tejto smernice ukladá členským štátom povinnosť určiť orgán alebo orgány príslušné pre vykonávanie dohľadu nad ponukou, z hľadiska prijatých alebo zavedených pravidiel pri uplatnení tejto smernice, ktoré budú schopné vykonávať svoje funkcie nestranne a nezávisle od všetkých účastníkov ponuky. Z odôvodnenia 7 uvedenej smernice vyplýva, že takúto kontrolu by mali vykonávať samoregulačné orgány. Okrem toho podľa odseku 5 prvého pododseku tohto článku majú orgány dohľadu všetky právomoci potrebné na výkon ich funkcií.
- 33 Článok 4 ods. 6 smernice 2004/25 priznáva členským štátom právomoc predovšetkým určiť súdne alebo iné orgány príslušné urovnávať spory a rozhodovať o nezrovnalostiach, ktoré sa vyskytnú v priebehu ponúk, resp. prijať ustanovenia upravujúce otázku, či a za akých okolností sú účastníci ponukového konania oprávnení podať návrh na začatie správneho alebo súdneho konania. Toto ustanovenie treba vykladať s prihliadnutím na odôvodnenie 8 smernice 2004/25, podľa ktorého by najmä rozhodnutia dozorného orgánu s ohľadom na právo na spravodlivý proces malo byť možné za primeraných podmienok podrobiť preskúmaniu nezávislým súdnym orgánom.
- 34 Pokiaľ ide o článok 17 smernice 2004/25, tento článok zveruje členským štátom právomoc určiť sankcie, ktoré sa majú uložiť za porušenie vnútroštátnych predpisov prijatých podľa tejto smernice, a prijať všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie ich riadneho uplatnenia pričom spresňuje, že sankcie stanovené na tento účel musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.
- 35 Smernica 2004/25 však nestanovuje pravidlá upravujúce organizáciu, resp. priebeh konaní vedených príslušnými orgánmi v prípade porušenia ustanovení upravujúcich povinné verejné ponuky na prevzatie, ani pravidlá upravujúce účinky právoplatných správnych rozhodnutí prijatých podľa tejto smernice v neskorších konaniach.
- 36 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné náležitosti týkajúce sa žalôb, ktorými sa má zaručiť ochrana práv osôb podliehajúcich súdnej právomoci, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú podobné situácie podliehajúce vnútroštátnemu právu (zásada ekvivalencie), a že nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo Únie (zásada efektivity) (rozsudok z 10. marca 2021, Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N., C-949/19, EU:C:2021:186, bod 43 a citovaná judikatúra).

- 37 Práve s ohľadom na tieto dve zásady, smernica 2004/25 ako taká nebráni tomu, aby členské štáty upravili správne konanie, ktorým sa zabezpečí riadne uplatnenie hmotnoprávných pravidiel stanovených v tejto smernici a upraví predkladanie ponúk na prevzatie, rozdelené na dve samostatné fázy, z ktorých prvá vedie k vydaniu správneho rozhodnutia, ktorého cieľom je objektívne preukázať porušenie povinnosti predložiť ponuku na prevzatie, a druhá k určeniu administratívnej zodpovednosti za dané porušenie.
- 38 Uvedená smernica v zásade nebráni ani praxi príslušných orgánov členských štátov, ktorá priznáva záväzný účinok správnym rozhodnutiam, ktoré nadobudli právoplatnosť, v neskorších konaniach. Súdny dvor v tomto ohľade rozhodol, že uznanie právoplatnej povahy správneho rozhodnutia, ktorá nastala uplynutím primeraných lehôt na podanie opravného prostriedku alebo vyčerpaním opravných prostriedkov, prispieva k právnej istote, ktorá je základnou zásadou práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. januára 2004, Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17, bod 24, ako aj zo 16. októbra 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, bod 45).
- 39 Okrem toho, ako v zásade uviedol aj generálny advokát v bode 83 svojich návrhov, uznanie záväzného účinku správneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, pre ďalšie súvisiace konania môže prispieť k zabezpečeniu efektívnosti správnych konaní vedených príslušnými orgánmi, ktorých cieľom je zistiť a postihnúť porušenie pravidiel práva Únie týkajúcich sa povinných ponúk na prevzatie, a teda zabezpečiť potrebný účinok smernice 2004/25.
- 40 Treba sa však ubezpečiť, že práva, ktoré dotknutým účastníkom konania zaručuje právo Únie a najmä Charta, sú v oboch procesných fázach konania uvedených v bode 37 tohto rozsudku dodržané. Akékoľvek vnútroštátne konanie vedené v rámci smernice 2004/25 musí byť totiž v súlade s týmito právami (pozri analogicky rozsudky zo 17. decembra 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 66, ako aj z 5. decembra 2017, M.A.S. a M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, bod 47).
- 41 V tomto ohľade je pôsobnosť Charty pre úkony členských štátov vymedzená v jej článku 51 ods. 1, podľa ktorého sú ustanovenia Charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Toto ustanovenie potvrdzuje ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej sa základné práva zaručené v právnom poriadku Únie majú uplatniť vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Únie, nie však mimo týchto situácií [rozsudky z 26. februára 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, body 17 a 19, ako aj z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárnej komory Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 78].
- 42 O takýto prípad ide v konaní, ktoré sa rovnako ako konanie vo veci samej vedie na základe ustanovení vnútroštátneho práva, ktorými sa preberá smernica 2004/25.
- 43 Medzi práva zaručené právom Únie patrí po prvé rešpektovanie práva na obhajobu, predstavujúce podľa ustálenej judikatúry všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá bezprostredne zahŕňa právo byť vypočutý a ktorá sa uplatní vtedy, ak má správny orgán v úmysle prijať voči osobe rozhodnutie nepriaznivo zasahujúce do jej postavenia. Na základe tejto zásady sa musí osobám, ktorých záujmy toto rozhodnutie významnou mierou ovplyvňuje, umožniť, aby mohli účinne vyjadriť svoje stanovisko ku skutočnostiam, z ktorých správny orgán zamýšľa vychádzať. Túto povinnosť majú správne orgány členských štátov, keď prijímajú opatrenia patriace do oblasti pôsobnosti práva Únie napriek tomu, že právna úprava Únie túto formálnu požiadavku výslovne nestanovuje (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. októbra 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, bod 39 a citovanú judikatúru).

- 44 Po druhé medzi záruky vyplývajúce z článku 47 druhého odseku a článku 48 Charty patrí právo „obvinenej“ fyzickej osoby odoprieť výpoveď v zmysle druhého z týchto článkov. Tieto ustanovenia sa uplatňujú v konaniach, ktoré môžu viesť k uloženiu administratívnych sankcií trestnoprávnej povahy. Pre posúdenie uvedenej povahy sú relevantné tri kritériá. Prvým kritériom je právna kvalifikácia porušenia vo vnútroštátnom práve, druhým je samotná povaha porušenia a tretím stupeň prísnosti sankcie, ktorá hrozí dotknutej osobe (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. februára 2021, Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, bod 42).
- 45 Z tejto judikatúry vyplýva, že právo odoprieť výpoveď, ktoré predstavuje všeobecne uznávané pravidlo medzinárodného práva, je jadrom pojmu spravodlivý proces. Takéto právo nemožno obmedziť len na priznanie sa k spáchaniu skutku alebo na poznámky, ktoré vypočúvanú osobu priamo obviňujú, ale vzťahuje sa aj na informácie o skutkových otázkach, ktoré môžu byť neskôr použité na podporu obvinenia, a mať tak vplyv na odsúdenie alebo sankciu uloženú tejto osobe (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. februára 2021, Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, bod 38 až 40 a citovanú judikatúru).
- 46 Po tretie treba spomenúť zásadu prezumpcie neviny, ktorá je upravená v článku 48 Charty. Táto zásada sa uplatní v súvislosti so zistením objektívnych znakov skutkovej podstaty porušenia upraveného v práve Únie, za ktoré by bolo možné uložiť administratívne sankcie trestnoprávnej povahy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. decembra 2009, Spector Photo Group a Van Raemdonck, C-45/08, EU:C:2009:806, body 42 a 44).
- 47 Podľa judikatúry Súdneho dvora aj keď každý právny poriadok pozná skutkové alebo právne domnienky, článok 48 Charty ukladá členským štátom povinnosť, aby v trestnoprávnej oblasti neprekročili určitú hranicu. Konkrétnejšie zásada prezumpcie neviny upravená v tomto ustanovení členským štátom ukladá povinnosť dodržiavať skutkové alebo právne domnienky stanovené v trestných zákonoch a pri tejto príležitosti vziať do úvahy aj závažnosť veci a zachovať právo na obranu (rozsudok z 23. decembra 2009, Spector Photo Group a Van Raemdonck, C-45/08, EU:C:2009:806, bod 43).
- 48 Po štvrté článok 47 prvý odsek Charty, ktorý upravuje právo na takýto účinný prostriedok nápravy, stanovuje, že každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok stanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Článok 47 druhý odsek Charty každému zaručuje právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná nezávislým a nestranným súdom.
- 49 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora záruky nezávislosti a nestrannosti stanovujú ako požiadavku existenciu pravidiel, najmä pokiaľ ide o zloženie orgánu, menovanie, funkčné obdobia, ako aj dôvody zdržania sa hlasovania, vylúčenia pre predpojatosť a odvolania jeho členov, ktoré umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené pochybnosti účastníkov konania, pokiaľ ide o neovplyvniteľnosť uvedeného orgánu z vonkajšieho hľadiska a jeho neutralitu vo vzťahu k protichodným záujmom (rozsudok z 20. apríla 2021, Repubblika, C-896/19, EU:C:2021:311, bod 53 a citovaná judikatúra).
- 50 Požiadavka nezávislosti, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou výkonu súdnictva, predovšetkým vyžaduje, aby mal dotknutý orgán postavenie tretieho subjektu voči orgánu, ktorý prijal rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom (rozsudky z 19. septembra 2006, Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, bod 49, a z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, body 62) a zahŕňa dve hľadiská.

- 51 Prvé hľadisko si vyžaduje, aby bol takýto orgán chránený pred externými vplyvmi alebo nátlakom, ktoré by mohli narušiť nezávislosť rozhodovania jeho členov v sporoch, ktoré im boli predložené [rozsudky z 19. septembra 2006, Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, bod 51, ako aj z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 125].
- 52 Druhé hľadisko pridáva pojem nestrannosť a týka sa rovnakého odstupu od účastníkov konania a ich príslušných záujmov vo vzťahu k predmetu tohto konania. Toto hľadisko vyžaduje rešpektovanie objektívnosti a neexistenciu akéhokoľvek záujmu na vyriešení sporu nad rámec striktného uplatnenia právneho predpisu (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 61).
- 53 Ak rozhodnutie patriace do pôsobnosti práva Únie prijal orgán, ktorý sám osebe nespĺňa podmienky nezávislosti a nestrannosti, a preto ho nemožno považovať za súd v zmysle článku 47 druhého odseku Charty, toto ustanovenie vyžaduje, aby sporné rozhodnutie správneho orgánu bolo následne možné podrobiť preskúmaniu súdnym orgánom, ktorý musí mať okrem iného právomoc skúmať všetky relevantné otázky (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. novembra 2012, Otis a i., C-199/11, EU:C:2012:684, body 46, 47 a 49, ako aj zo 16. mája 2017, Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:373, bod 55).
- 54 S ohľadom na tieto úvahy treba posúdiť, či predmetné práva zaručené právom Únie bránia tomu, aby bol v rámci konania o uložení administratívnej sankcie za porušenie ustanovení smernice 2004/25 priznaný záväzný účinok správneho rozhodnutiu prijatému v predchádzajúcom konaní, ktorým sa konštatuje porušenie a ktoré nadobudlo právoplatnosť. Na účely tohto posúdenia treba rozlišovať medzi dvoma prípadmi uvedenými v bode 31 tohto rozsudku, a to prípadom, keď sa konanie o uložení administratívnej sankcie týka osôb, ktoré už boli účastníkmi zisťovacieho konania, ktoré viedlo k prijatiu tohto rozhodnutia, a prípadom, keď sa konanie o uložení administratívnej sankcie vedie proti fyzickým osobám, ktoré neboli účastníkmi tohto konania, ale vystupovali v ňom len v postavení zástupcov právnickej osoby, ktorá je účastníkom uvedeného konania.
- 55 Na úvod treba poznamenať, že podľa informácií uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania a s ohľadom na odpovede účastníkov konania vo veci samej na otázku položenú Súdnym dvorom, peňažné administratívne sankcie možno podľa predpisov rakúskeho práva uložiť osobám zodpovedným za porušenie ustanovení ÚbG upravujúcich ponuky na prevzatie v rozsahu od 5 000 do 50 000 eur, pričom ich možno nahradiť trestom odňatia slobody, ak sa uložená peňažná sankcia stane nevykonalnou. Tieto sankcie majú na prvý pohľad trestnoprávnu povahu v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 44 tohto rozsudku. S výhradou konečného posúdenia tejto povahy vnútroštátnym súdom sa vo veci samej uplatní aj právo odoprieť výpoveď a tiež právo na prezumpciu nevinu zaručené v článku 47 druhom odseku a článku 48 Charty.
- 56 Čo sa týka prvého predpokladu upraveného v bode 54 tohto rozsudku, s cieľom zabezpečiť účinnosť správnych konaní vedených príslušnými orgánmi, v rámci ktorých sa má preukázať porušenie a uložiť sankcia za nedodržanie pravidiel práva Únie upravujúcich povinné ponuky na prevzatie, členské štáty môžu priznať rozhodnutiu, ktorým sa konštatuje, že daná osoba sa dopustila porušenia, záväzný účinok, ktorý sa uplatní v neskoršom konaní, v ktorom sa rozhoduje o uložení administratívnej sankcie za takéto porušenie. Uvedené konania však musia byť organizované tak, aby sa dotknutým osobám zaručila možnosť uplatniť ich základné práva v priebehu konania, ktoré viedlo k prijatiu takéhoto rozhodnutia o konštatovaní porušenia.

- 57 Uvedené si v prvom rade vyžaduje, aby sa tým istým osobám v priebehu tohto konania umožnilo konkrétne a účinne uplatniť jednak ich právo na obhajobu, vrátane práva byť vypočutý, a jednak ich právo odoprieť výpoveď a právo na prezumpciu ich neviny vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré budú neskôr použité na podporu obžaloby, a teda budú mať vplyv na odsudzujúci rozsudok alebo uloženie sankcie.
- 58 Iný záver platí v prípade druhého predpokladu uvedeného v bode 54 tohto rozsudku, aj keď dotknutá fyzická osoba v konaní vo veci samej, ktorá nebola účastníkom konania, ktoré predchádzalo prijatiu konečného rozhodnutia vo veci samej, sa mohla zúčastniť na tomto konaní ako člen zastupujúceho orgánu právnickej osoby, proti ktorej sa vedie uvedené konanie.
- 59 Ako totiž zdôraznil generálny advokát v bode 58 svojich návrhov, právo na obhajobu má subjektívnu povahu, takže sú to samotní dotknutí účastníci konania, ktorým sa musí poskytnúť možnosť uplatniť toto právo nezávisle od povahy konania, ktoré sa proti nim vedie. Platí to o to viac, že v rámci správneho konania, ktoré môže viesť k založeniu osobnej zodpovednosti konateľov alebo zástupcov orgánov spoločnosti za porušenie pravidiel týkajúcich sa ponúk na prevzatie, ktoré možno pripísať tejto spoločnosti, a k uloženiu sankcií trestnoprávnej povahy týmto konateľom alebo zástupcom, nemožno vylúčiť existenciu rozdielu medzi osobnými záujmami týchto osôb a záujmami uvedenej spoločnosti.
- 60 Z toho vyplýva, že správny orgán musí v rámci správneho konania o uložení sankcie vedeného proti fyzickej osobe vylúčiť záväzný účinok, ktorý sa spája s posúdeniami uvedenými v rozhodnutí konštatujúcom porušenie vytykané tejto osobe a ktoré nadobudlo právoplatnosť bez toho, aby uvedená osoba mohla osobne napadnúť tieto posúdenia pri výkone svojho vlastného práva na obhajobu.
- 61 Rovnako vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 45 tohto rozsudku právo odoprieť výpoveď bráni tomu, aby fyzická osoba, voči ktorej možno v rámci nasledujúceho konania o uloženie administratívnej sankcie vyvodiť osobnú zodpovednosť za porušenie, za ktoré možno uložiť administratívne sankcie trestnej povahy, nemohla uplatniť toto právo vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré sa následne použijú na podporu obvinenia a budú mať vplyv na odsúdenie alebo uloženie sankcie.
- 62 Prezumpcia neviny navyše bráni tomu, aby sa voči fyzickej osobe vyvodila zodpovednosť v rámci konania o uložení administratívnej sankcie za spáchanie porušenia konštatovaného v rozhodnutí prijatom po skončení konania, na ktorom sa táto osoba nemohla zúčastniť ako účastník konania, ktorý požíva právo na obhajobu a práva na spravodlivý proces, a ktoré sa stalo právoplatným bez toho, aby ho táto osoba mohla napadnúť a proti ktorému už viac nemôže podať opravný prostriedok na nezávislý a nestranný súd.
- 63 Napokon, pokiaľ ide o prístup k nezávislému a nestrannému súdu v zmysle článku 47 druhého odseku Charty, z návrhu na začatie prejudiciálneho konania síce vyplýva, že preberacia komisia sa v zmysle vnútroštátnej ústavnej judikatúry považuje za nezávislý, nestranný orgán vopred zriadený zákonom, pričom sama osebe spĺňa znaky súdu, ktorý je v zmysle tohto ustanovenia príslušný rozhodovať jednak o skutkových a jednak o právnych otázkach.
- 64 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, a odpovede na otázku položenú Súdnym dvorom a s výhradou posúdení a overení, ktoré musí vykonať vnútroštátny súd, sa však nezdá, že by preberacia komisia poskytovala záruky nestrannosti charakteristické pre súd, ako je uvedené v bode 52 tohto rozsudku.

- 65 Podľa § 33 ÜbG má totiž preberacia komisia právomoc viesť vyšetrovania vo veci prípadného nesplnenia povinnosti predložiť ponuku na prevzatie, na účely začatia konania o uloženie administratívnej sankcie a v tomto rámci rozhodnúť o existencii porušenia a o uplatnení sankcií. Pri vykonávaní ÜbG má preberacia komisia rozšírené právomoci, medzi ktoré patrí aj právomoc preukazovať a zisťovať relevantné skutočnosti pre rozhodnutie, ktoré sa má vyhlásiť, a v tejto súvislosti prijať všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie priebehu konania.
- 66 Okrem toho zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplýva, že by v rámci preberacej komisie existovali na jednej strane útvary poverené vyšetrovaním a vznesením obvinenia a na druhej strane útvary rozhodujúce o existencii porušenia a o uložení sankcií. Navyše sa zdá, že v prípade podania žaloby proti rozhodnutiam, v ktorých preberacia komisia konštatovala porušenie alebo uložila sankciu, má táto inštitúcia v konaní o takejto žalobe vedenom pred vnútroštátnym súdom postavenie žalovaného.
- 67 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 68 a 69 svojich návrhov, takéto skutočnosti, s výhradou konečného posúdenia, ktoré v tejto súvislosti prináleží vykonať vnútroštátnemu súdu, neodôvodňujú dospieť k záveru, že preberacia komisia má postavenie nezávislého tretieho subjektu vo vzťahu medzi osobou, ktorá sa údajne dopustila porušenia na jednej strane, a správnym orgánom zodpovedným za dohľad nad dodržiavaním pravidiel týkajúcich sa predkladania ponúk na prevzatie na strane druhej, a preto táto komisia nespĺňa kritériá, ktoré článok 47 druhý odsek Charty kladie na nezávislý a nestranný súd.
- 68 Z uvedeného vyplýva, že na to, aby boli splnené požiadavky judikatúry uvedenej v bode 53 tohto rozsudku, musia byť rozhodnutia preberacej komisie predmetom posúdenia vnútroštátnym súdom, ktorý má na tento účel právomoc preskúmať všetky relevantné skutkové a právne otázky.
- 69 V tejto súvislosti zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že proti rozhodnutiu prijatému preberacou komisiou po skončení zisťovacieho konania možno podať opravný prostriedok na Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd), avšak v takomto prípade sa preskúmanie vykonávané týmto súdom obmedzí len na právne otázky. Zdá sa teda, že takéto rozhodnutie, ak už nadobudlo právoplatnosť, vyvoláva záväzné účinky vo všetkých neskorších správnych a súdnych konaniach v prípade totožnosti účastníkov alebo vo vzťahu k akémukoľvek účastníkovi skoršieho správneho konania ako zástupcu jedného z účastníkov konania, ak ide o rovnaké skutkové a právne okolnosti, pričom takéto rozhodnutie nebolo možné predtým napadnúť v konaní pred súdom, ktorý má právomoc rozhodovať jednak o skutkových a jednak o právnych otázkach.
- 70 Obmedzenie právomoci vnútroštátneho súdu povereného preskúmaním zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu týkajúcich sa porušenia pravidiel, ktoré sa uplatnia na predkladanie povinných ponúk na prevzatie len na posúdenie právnych otázok však nespĺňa požiadavky stanovené v článku 47 druhom odseku Charty pripomenuté v bode 53 tohto rozsudku. Preto ak rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie a ktoré nadobudlo právoplatnosť, nebolo možné podrobiť následnej kontrole súdneho orgánu, ktorý má právomoc rozhodovať o právnych a skutkových otázkach, potreba splnenia požiadaviek stanovených týmto ustanovením Charty by mala správny orgán viesť k odmietnutiu záväzného účinku posúdení uvedených v tomto rozhodnutí v rámci neskoršieho konania o uložení sankcie.
- 71 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že články 4 a 17 smernice 2004/25 vykladané s ohľadom na právo na obhajobu, ktoré je zaručené právom Únie, najmä právo byť vypočutý, ako aj s prihliadnutím na články 47 a 48 Charty, sa majú chápať

v tom zmysle, že bránia praxi členského štátu, podľa ktorej právoplatné rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie tejto smernice, má záväzný účinok v neskoršom konaní týkajúcom sa uloženia administratívnej sankcie trestnej povahy za porušenie ustanovení uvedenej smernice v rozsahu, v akom účastníci predmetného konania nemohli počas predchádzajúceho konania, v ktorom sa konštatovalo takéto porušenie, v celom rozsahu uplatniť svoje právo na obhajobu, a to najmä právo byť vypočutý, ani využiť svoje právo odoprieť výpoveď a ani požívať prezumpciu neviny v súvislosti so skutkovými tvrdeniami, ktoré sa následne použijú na podporu obvinení, alebo si nemôžu uplatniť právo na účinný prostriedok nápravy proti takémuto rozhodnutiu v konaní pred súdom, ktorý má právomoc rozhodovať jednak o skutkových a jednak o právnych otázkach.

O trovách

- 72 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Články 4 a 17 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/25/ES z 21. apríla 2004 o ponukách na prevzatie, zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, vykladané s ohľadom na právo na obhajobu, ktoré je zaručené právom Únie, najmä právo byť vypočutý, ako aj s prihliadnutím na články 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie, sa majú chápať v tom zmysle, že bránia praxi členského štátu, podľa ktorej právoplatné rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie tejto smernice, má záväzný účinok v neskoršom konaní týkajúcom sa uloženia administratívnej sankcie trestnej povahy za porušenie ustanovení uvedenej smernice v rozsahu, v akom účastníci predmetného konania nemohli počas predchádzajúceho konania, v ktorom sa konštatovalo takéto porušenie, v celom rozsahu uplatniť svoje právo na obhajobu, a to najmä právo byť vypočutý, ani využiť svoje právo odoprieť výpoveď a ani požívať prezumpciu neviny v súvislosti so skutkovými tvrdeniami, ktoré sa následne použijú na podporu obvinení, alebo si nemôžu uplatniť právo na účinný prostriedok nápravy proti takémuto rozhodnutiu v konaní pred súdom, ktorý má právomoc rozhodovať jednak o skutkových a jednak o právnych otázkach.

Podpisy